



Onze STRIJD

Hét magazine voor Gen-Z

Halo semua!

Wat leuk dat je er weer bent! In deze derde editie van Onze STRIJD interviewen we vicepresident en Minister van Voorlichting en Vorming Trientje Solisa, leren we over het ontstaan en voortbestaan van de RMS-regering in ballingschap en blikken we kort terug op de demonstratie die op 17 augustus in Amsterdam plaatsvond. Ten slotte vertelt Ishmerai Makatita jullie hoe zij als zesjarige samen met haar ouders Kids4Maluku oprichtte en hoe zij daarmee haar bijdrage levert aan de strijd om vrijheid van ons volk op Maluku.

Nieuwe aanwinst!

Hola!

Ik ben Anis Timisela, geboren en getogen in Alphen aan den Rijn. Mijn roots liggen in Wassu, Haruku, maar op dit moment woon ik in Barcelona. Ik heb een Molukse vader en een Nederlandse moeder. Daar ben ik trots op. Vroeger hoorde ik het woordje 'halfbloedje' wel eens voorbij komen en daar waar ik vroeger pijn en schaamte voelde, zie ik nu mogelijkheden. Mijn ouders namen me al vanaf dat ik klein was mee naar demonstraties en protesten. 'Onze strijd' is mij dus met de paplepel ingegoten. Omdat ik meegenomen werd naar familiegebeurtenissen en vergaderingen van de Perkumpulan, heb ik altijd het Molukse deel van mijn identiteit weten te voeden.

Mijn Nederlandse deel ging tegelijkertijd gewoon verder en daarom ben ik na een vooropleiding voor Defensie toch maar gaan studeren. Ik koos voor de opleiding International Business Management in Rotterdam, zodat ik later de ondernemersvaardigheden mag ontwikkelen die ik kan gebruiken voor sociale projecten in Maluku of voor onze eigen Perkumpulan. Hier heb ik ook (digital) marketing geleerd. De skills die ik heb opgedaan tijdens mijn studie wil ik gebruiken ten goede van ons volk. Op dit moment woon en werk ik in Barcelona en gebruik ik de mogelijkheden van mijn baan om vanaf volgend jaar twee maanden per jaar vanuit Ambon te werken, met als doel om uiteindelijk projecten te kunnen starten waarmee we zorgen gezamenlijk kunnen dragen, zowel in het westen als op onze mooie eilanden.



Nu ik afgestudeerd ben en ik de basis heb om iets te kunnen doen voor een vrij Maluku, kwam ik uiteindelijk bij Onze STRIJD terecht.

Via Instagram zag ik de eerste editie en daarmee een kans om eindelijk mijn steentje bij te dragen. Bij Onze STRIJD zal ik achter de sociale media campagnes zitten, om zo een groter publiek te kunnen bereiken. Het is een supermooie kans om de jongeren meer te betrekken bij de strijd en deuren te openen voor anderen. Voor mij is de missie duidelijk: hoe meer bekendheid en draagvlak er zal zijn

voor een vrij Maluku, hoe meer jongeren zich geïnspireerd zullen voelen om hun steentje bij te dragen, des te meer kans we maken om grote stappen te zetten richting zelfbeschikking. Ik hoop dat jullie het ook zo zullen zien!

Hasta ahora!

Anis

RMS-regering in ballingschap: Wat betekent het en waarom is het nog steeds nodig?

Waarom is het nodig dat de RMS-regering nog steeds in Nederland verblijft en haar overheidstaken dus in ballingschap uitoefent? Op deze vraag geven wij hieronder antwoord, maar eerst leggen we uit hoe de RMS-regering in ballingschap destijds is gevormd. Tot slot lees je ook nog hoe deze er nu uitziet en wat de belangrijkste doelstellingen zijn van de RMS-regering in ballingschap.

Het ontstaan van de RMS-regering heeft een lange geschiedenis, waar kolonialisme en jarenlange onterechte behandeling van ons volk aan vooraf zijn gegaan. Als je graag iets over deze geschiedenis terug wilt lezen, lees dan ['De geschiedenis in vogelvlucht'](#) in de eerste editie van Onze STRIJD.

Ontstaan RMS-regering in ballingschap

Na 1950 was het een roerige tijd voor de Zuid-Molukkers in Indonesië. Na de onterechte behandeling door Soekarno, koos een deel van de KNIL-militairen ervoor om niet in dienst te gaan bij het Indonesische leger. Zij wilden terug naar hun thuisland, de Zuid-Molukken, waar inmiddels de onafhankelijkheid was uitgeroepen. Helaas werden zij door zowel Nederland, als door Indonesië, tegengehouden om terug te gaan naar de Zuid-Molukken. Hierdoor zat een aantal Molukse gezinnen zonder thuis en in een onveilige situatie door dreiging vanuit Indonesië. Vervolgens zijn veel KNIL-militairen met hun gezinnen onder een (feitelijk) dienstbevel naar Nederland gestuurd, omdat Indonesië bang was dat de KNIL-militairen de RMS zouden ondersteunen. Voor de RMS-regering betekende dit ook dat een gedeelte van de aanhangers van de RMS vanaf dat moment in Nederland zou verblijven.

Er is veel gebeurd voordat de RMS-regering in Nederland terechtkwam. Toen in 1950 door het Indonesische leger een invasie op Ambon werd

uitgevoerd, is de RMS-regering naar het eiland Ceram gegaan, om vanuit daar de strijd voort te zetten onder leiding van President Soumokil. De RMS bleef de strijd voortzetten in de verdedigingsoorlog tegen Indonesië. Maar op 2 december 1963 werd president Soumokil gevangen genomen op Ceram. Tijdens zijn gevangenschap en de rechtszaak die daarop volgde bleef Soumokil trouw aan de RMS. Na zijn ter dood veroordeling werd hij op 12 april 1966 geëxecuteerd door een vuurpeloton. Deze dag staat bekend als een zwarte bladzijde uit de geschiedenis van de RMS en zijn dood wordt jaren later nog steeds door het Molukse volk herdacht.

Omdat het van groot belang was dat de RMS, ondanks alle tegenslagen, werd voortgezet, ging de RMS toen in Nederland als regering in ballingschap verder. Maar wat betekent 'in ballingschap' precies? Als een regering in ballingschap is, houdt dat in dat een regering haar macht niet kan uitoefenen in haar eigen land. In dit geval betekent dit dat de RMS-regering haar taken niet kan uitoefenen op de

Zuid-Molukken. Waarom dat nu nog niet kan, lees je verderop in dit artikel. De RMS-regering in ballingschap werd door President J.A. Manusama opgericht. Dit maakte hem de eerste president van de RMS-regering in ballingschap en de derde president van de RMS-regering. Helaas werd het ook in Nederland moeilijk om de rechtmatige erkenning te krijgen als RMS-regering in ballingschap. De Nederlandse en Indonesische regering hebben destijds geprobeerd om de RMS-strijd te beschadigen door een akkoord genaamd 'De Geheime Akkoorden van Wassenaar'. Het doel hiervan, was om de RMS gezamenlijk aan te vallen en uit te schakelen door de RMS te verzwakken en onze culturele en politieke identiteit te ontnemen.



© Moluks Historisch Museum

RMS-president Manusama houdt een toespraak tijdens een herdenkingsbijeenkomst voor de omgekomen gijzelnemers van de treinkaping bij De Punt.

Gelukkig zijn deze pogingen nooit geslaagd: de RMS bleef voortbestaan. Ook de Molukse samenleving in Nederland heeft in die jaren niet stilgestaan; zij hebben gewerkt aan integratie, waardoor zij zich hebben ontwikkeld op het gebied van taal, kennis en maatschappelijke status. Dit zorgt ervoor dat de Molukkers in Nederland een kundige en krachtige basis vormen om de RMS-strijd vandaag de dag voort te zetten.

Noodzakelijkheid

Je vraagt je misschien af waarom het nodig is dat de RMS-regering nu nog steeds haar overheidstaken in ballingschap moet uitvoeren. Hier is een antwoord voor, maar helaas is dat antwoord niet positief. Na al die jaren heerst er nog steeds dreiging vanuit Indonesië op Maluku. Als aanhanger van de RMS heb je daar niet de vrijheid om te zijn wie je wilt zijn en om op te komen voor jouw rechten. Om een voorbeeld te noemen: zelfs vreedzame acties, zoals het hijsen van de RMS-vlag, worden door Indonesië zwaar bestraft met gevangenschap. Dit betekent dat onze mensen op de Molukken niet de vrijheid hebben om hun 'zelfbeschikkingsrecht' uit te oefenen. Het zelfbeschikkingsrecht is een recht dat ieder mens heeft. Dit is het recht op vrijheid voor elk persoon waarbij je zelf mag beslissen over je eigen keuzes. Dit houdt óók in dat je als volk zélf mag bepalen onder welke overheid jij wilt vallen. Voor de mensen op Maluku wordt dit niet door Indonesië toegelaten. Dit is ook de reden waarom de RMS-regering nog steeds in ballingschap is. Als de RMS-regering nu terug naar de Zuid-Molukken zou gaan, zou dit ontzettend onveilig zijn.

Nieuwe stijl

De huidige RMS-regering in ballingschap is vanaf 2010 aangetreden. In het kabinet zit President J. Wattilete en mevrouw T. Solisa als vicepresident en Minister van Voorlichting en Vorming. Op de achtergrond werkt de regering hard om de erkenning te krijgen die zij verdient. Daarnaast komt de regering op voor de rechten van de RMS-aanhangers op Maluku en doet zij haar uiterste best om de situatie daar te verbeteren.



© Moluks Historisch Museum

Huidig RMS-president Wattilete, met op de achtergrond vicepresident en Minister van Voorlichting en Vorming Trientje Solisa.

Het duurt vaak wel enige tijd voordat het werk zijn vruchten afwerpt. Omdat bepaalde procedures veel tijd en kennis kosten, zie je misschien niet meteen de resultaten terug van de werkzaamheden van de RMS-regering in ballingschap.

Hieronder lees je de doelen waar de RMS-regering in ballingschap momenteel aan werkt:

1. Aansluiten bij ontwikkelingen op internationaal niveau, met name op het gebied van *zelfbeschikkingsrecht.

**Zoals eerder al werd uitgelegd is dit het recht van ieder volk om zelf te bepalen onder welke staat het wil vallen. De regering werkt hieraan omdat dit een belangrijk recht is voor het volk op de Zuid-Molukken. De Indonesische regering blijft bezig om het volk op Maluku dit recht te ontfangen door te voorkomen dat de RMS-strijd wordt voortgezet.*

2. Géén gebruik maken van militaire middelen omdat de internationale gemeenschap dat niet ondersteunt.

3. Het communicatienetwerk met het RMS-verzet en de civil society in Maluku uitbouwen en daar het beleid op afstemmen. Hiermee wordt bedoeld dat er een goed contact moet blijven tussen Maluku en de RMS-regering in ballingschap. Als de RMS-regering in ballingschap goed op de hoogte is en blijft van de situatie op Maluku, weten zij ook beter hoe zij hun taken kunnen inrichten en uitvoeren om de situatie daar te verbeteren.

Inzet van het Molukse volk is belangrijk om een vrij en onafhankelijk Maluku mogelijk te maken. Wij, als derde generatie Molukse jongeren, mogen de RMS-strijd die door onze voorouders is gevoerd niet vergeten. Het leven dat wij nu in vrijheid mogen leiden hebben wij aan hen te danken. Maar met deze dankbaarheid hebben wij ook de plicht om de RMS-strijd voort te zetten. Wij hebben in Nederland de kennis opgedaan om op de juiste manier op te kunnen staan voor de rechten van de RMS en voor onze mensen op Maluku. **Laat je leiden door jouw roots en ga bij jezelf ten rade wat jij kan betekenen voor de RMS-strijd.**

17 augustus - Demonstratie in Amsterdam

Op 17 augustus demonstreerden we op de Dam in Amsterdam. De demonstratie was georganiseerd door een werkgroep onder leiding van Regina Parinussa, stafid Jeugdzaken van de RMS-regering in ballingschap.

Op 17 augustus 1945 riep toenmalig Indonesisch president Soekarno de onafhankelijkheid van de Republiek Indonesië uit. Deze eenzijdige uitroeping van onafhankelijkheid is ongeldig omdat de soevereiniteitsoverdracht van Nederlands-Indië aan de Verenigde Staten van Indonesië pas plaatsvond op 27 december 1949. De republiek Indonesië was hiervan een van de deelstaten. Maluku behoorde tot de deelstaat Oost-Indonesië.

"Stop de onderdrukking en exploitatie van Maluku"



© Pemerintah RMS

Ondanks de regenbuien waren de spirit en het enthousiasme volop aanwezig. Het thema van de dag was: *"stop de onderdrukking en exploitatie (uitbuiting) van Maluku"*.

Verskillende spandoeken met onder andere bovengenoemde tekst, evenals een meterslange RMS-vlag waren te zien.

Namens de RMS-regering in ballingschap sprak Regina Parinussa de aanwezigen toe. Met haar gedrevenheid is zij beslist een aanwinst voor onze strijd. Ook beschikt ze over kennis van zaken aangaande de huidige situatie in Indonesië. Het is dan ook te merken dat zij voor haar studie twee jaar op Maluku heeft gewoond. De volgende spreker was Brian Hukom van Perintis Aksi Kilat (PAK). Brian heeft als activist zijn waarde voor de RMS en ons volk op Maluku bewezen. PAK houdt zich momenteel niet

alleen bezig met mensenrechtenschendingen, maar ook met zaken als aantasting van adatgronden en ontbossing op de Molukken. Last but not least sprak Raki Ap, internationaal woordvoerder van ULMWP (United liberation movement for West Papua). Zoals we van hem gewend zijn, hield hij een vlammend betoog over de actuele misstanden op West-Papua. De verdergaande samenwerking tussen de RMS, West-Papua en Aceh geeft veel hoop en moed.

Onder de inspirerende leiding van Regina Parinussa kunnen we in de nabije toekomst nog veel acties verwachten. Daarom een oproep aan ons, de Molukse jongeren die onze vrijheidsstrijd een warm hart toedragen, om zich aan te sluiten bij toekomstige acties en van zich te laten horen.



© Pemerintah RMS

In gesprek met Trientje Solisa

Voor deze editie van **Onze STRIJD** spreken we de bescheiden, voor ons tante, Trientje Solisa op een zomeravond via Zoom. Ook al zijn we niet bij haar in de kamer, we voelen haar warmte door het scherm heen. Solisa is vicepresident en Minister van Voorlichting en Vorming van de RMS. Solisa heeft enorm veel levenservaring en zit bomvol verhalen, verhalen die zij met ons wilde delen. Zo ook over haar jeugd, die zij tot haar vijftiende doorbracht in woonoord Schattenberg, voormalig kamp Westerbork. Momenteel woont ze in Bovensmilde met haar man, waar zij regelmatig te vinden is in de Molukse wijk om haar familie te bezoeken, naar de kerk te gaan of activiteiten bij te wonen.

De vader van Trientje Solisa was de zoon van een KNIL-militair. De oorsprong van haar vaders kant ligt in het dorpje Tifu, op het eiland Buru. Haar moeder komt uit het dorpje Ullath, op Saparua. Zelf is Solisa in 1955 geboren in woonoord Schattenberg. Toen ze 21 jaar oud was, woonde ze in de Molukse wijk in Middelburg. Op die leeftijd gaf zij namelijk al les op basisscholen in Middelburg.

"Ik heb eerst op twee basisscholen in Middelburg en twee basisscholen in Zwolle gewerkt. Daarna heb ik de overstap gemaakt naar de Schooladvies- en Begeleidingsdienst Drenthe (SABD). Eerst begeleidde ik scholen in het onderwijs aan Molukse leerlingen. Later werd ik algemeen schoolbegeleider. In mijn laatste jaren bij de SABD was ik het hoofd van het Onderwijsmediacentrum. De laatste elf jaren van mijn werkend bestaan gaf ik les aan het ROC van Amsterdam."

Nu is Solisa met pensioen, maar haar carrière in het onderwijs kende veel diversiteit.



© Privéarchief Trientje Solisa



© Privéarchief Trientje Solisa

Hoe herinnert u uw tijd in Schattenberg?

"Veilig, leuk en gezellig. Wij hadden een kinderrijke omgeving. Wel was ik eigenlijk de enige die gewoon thuis bleef wonen. Mijn broers en zus woonden verspreid over onze grootouders, familie en vrienden. Het lijken wel Molukkers; ze zouden daar tijdelijk verblijven, maar dit veranderde in vier, vijf of zelfs twaalf jaar lang. Wel wist iedereen wie onze ouders waren, ondanks dat we niet allemaal bij onze ouders woonden. Door al deze contacten hebben wij in onze jeugd een bepaalde rijkdom meegekregen. Denk hierbij aan het hebben van een Bosatlas of woordenboeken. Ook heb ik bijvoorbeeld Amsterdam leren kennen doordat mijn familie daar woonde. Dat was heel bijzonder."

Solisa's oudste broer woonde bij hun grootouders en kwam in het weekend soms terug bij zijn ouders. "Dan had hij de meeste verhalen. Die zoog hij weliswaar uit zijn duim, maar wij hingen aan zijn lippen. We zaten in een kringetje om hem heen. De twee snoepjes die wij van onze moeder per dag mochten hebben, spaarden we op voor als mijn broer thuiskwam."

Hij vertelde, maar stopte dan ineens en zei: "terus, terus...". Hij opende zijn hand en wij legden er dan snel een snoepje in zodat hij verder zou vertellen. Op de een of andere manier is de familieband gewoon net als bij elk ander gezin, alleen brachten mijn broers en zusje nieuwe inzichten en nieuwe gewoontes mee."

"Iedereen had filmsterren en grote internationaal bekende mensen als voorbeeld. Ik had gewoon iemand naast me."

Als wij Solisa vragen naar haar favoriete herinnering van haar jeugd vertelt zij over hardlopen in het bos met haar broer en vader, wat zich uitbetaalde in veel gewonnen crosscountry's en halve marathons, maar ook over juf Fien, haar Molukse zondagsschooljuf: "Ik was een kleuter en ging naar zondagschool. Mijn favoriete juf, juf Fien, kon zulke mooie verhalen vertellen. Als het mooi weer was, zaten we rondom de zandbak en vertelde zij. Ik zag alles voor me, want zij kon zó goed vertellen. Dat zijn mijn vroegste herinneringen.



© Privéarchief Trientje Solisa

Juf Fien was voor mij ook een rolmodel. Naast haar maatschappelijke carrière was zij ook heel actief binnen de Molukse gemeenschap. Eerst in het kamp, maar later ook in Bovensmilde. Ik was

toen lid van de PPKM (Perseketaan Permuda Kristen Maluku), de christelijke jongerenvereniging, en zij was daar bestuurslid van. Soms ging ik, als zestienjarige, met haar mee naar avonden die bezocht werden door Nederlandse groepen. Zo heeft ze mij altijd wel beïnvloed om te praten over Molukkers en hun politieke verhaal. Wij hebben samen allerlei geldinzamelingsacties opgezet voor onze activiteiten. Er zit een groot leeftijdsverschil tussen ons, maar ik trok me echt een beetje aan haar op. Iedereen had filmsterren en grote internationaal bekende mensen als voorbeeld. Ik had gewoon iemand naast me."

Hebben uw ouders u in uw opvoeding veel meegegeven over de RMS?

"Mijn vader was een jonge KNIL-er die pas gediend heeft na de Tweede Wereldoorlog. Hij had dan ook heel weinig militaire trekken in zijn manier van opvoeden. Hij was echt iemand van het gesprek en hij was actief in de gemeenschap. Bij ons thuis werd daarom veel over de RMS gesproken. Mijn vader was koorleider dus na een kooravond kwamen de mannen bij ons thuis en spraken zij over de RMS. Mijn ouders hebben altijd gezegd: "Je zit nu in Nederland. Doe je best, want jouw volk kan je nodig hebben". Zonder dat er een enige druk van mijn ouders bij kwam kijken, heb ik dus veel meegekregen van de RMS en de strijd."

Van klein meisje die opkeek naar haar zondagsschooljuf is Solisa uitgegroeid tot regeringslid van de RMS. Maar hoe is zij eigenlijk terechtgekomen in de regering?

Op veel terreinen was Solisa de eerste vrouw. Ze was bijvoorbeeld de eerste vrouwelijke voorzitter van de regionale jongerenvereniging, de Kumpulan en het IWM (Inspraakorgaan Welzijn Molukkers). Zelf denkt zij daardoor in beeld te zijn gekomen bij Kepala Negara (KN) Wattilete. Hij vroeg haar in 2009 om deel uit te maken van de regering in ballingschap om Minister van Voorlichting en Vorming te worden, een vraag die Solisa niet had verwacht: "Ik heb er niet naar gesolliciteerd en er was geen haar op mijn hoofd die hieraan dacht." Om een goede beslissing te kunnen maken, raadpleegde zij haar familie en de dominee, die haar vertelden dat zij er rekening mee moest houden



© Privéarchief Trientje Solisa

dat ze andere verantwoordelijkheden had, maar deze nieuwe uitdaging aan kon gaan als zij er zelf vertrouwen in had.

"Tijdens de bezetting van het consulaat in Amsterdam werd ik voor de leeuwen gegooid."

Tijdens ons gesprek krijgt Solisa een flashback naar 1975, toen haar vrienden een trein gingen kapen en haar broer meedeed aan de bezetting van het consulaat in Amsterdam: "Ik was toen twintig jaar oud en werd voor de leeuwen geworpen. Tijdens de acties waren er natuurlijk ook mensen die het woord moesten voeren. Tegen mij werd dus ineens gezegd: "Jij gaat zo maar even met de pers praten". Het was niet alleen Nederlandse pers, maar ook internationale. Ik stond de pers te woord met het basis Engels, Frans, Duits enzovoorts dat ik op de middelbare school had geleerd. Het gevoel dat de situatie iets van je vraagt en je er het beste van moet maken, is vergelijkbaar met het gevoel dat ik had toen mij gevraagd werd of ik deze functie wilde bekleden. Door deze ervaring, in combinatie met het vertrouwen dat ik had en nog steeds heb in mijn omgeving, durfde ik de functie aan te nemen." Op 17 april 2010 werd ze door de KN in Bemmelen geïnstalleerd.

Na twaalf jaar is Solisa trots op de basis die zij samen met de mensen om haar heen gelegd heeft. Denk hierbij aan de oprichting van het communicatieteam, het opzetten van de website van de RMS en het opzetten van het socialteam, dat verantwoordelijk is voor de sociale media. "Dit kost allemaal jaren. Het is erg tijdrovend en we doen het ook allemaal

naast ons werk. Daarom is het belangrijk dat de groep groter wordt en we nog meer werk kunnen verrichten." Solisa blijft streven naar verbetering: "Er liggen nog zeeën aan materiaal dat voor de jeugd toegankelijk gemaakt moet worden. Dit is belangrijk om het bewustzijn van Molukkers in Nederland te vergroten."

Om zoveel energie en tijd in de strijd te kunnen en willen steken, moet het natuurlijk ook wel een beetje leuk zijn om deze functies te hebben. Wat vindt u het leukst aan uw werkzaamheden?

"Het leukst vind ik dat ik veel leer. Met name de gesprekken die ik met de KN en vele anderen voer vind ik zeer waardevol. Om ons doel te bereiken moeten we soms ook in gesprek met tegenpartijen, terwijl dit als RMS-ers misschien tegen ons gevoel in gaat. Ook dit heb ik moeten leren. Naast alle gesprekken vind ik het heel leuk om verschillende mensen te ontmoeten en mijn netwerk te vergroten."

Wanneer wij Solisa meer vragen over haar persoonlijkheid merken wij hoe haar bescheidenheid de overhand neemt. Wij zien een sterke vrouw voor ons met enorm veel doorzettingsvermogen die elke taak die op haar pad komt aanpakt en er iets moois van maakt, maar zodra we aan haar vragen welke typisch Molukse eigenschap bij haar past, antwoordt ze: "malu hati", oftewel bescheidenheid.

Solisa is twee keer naar de Molukken geweest. De eerste keer was in 1989. Ze ging toen met de Kumpulan, waarbij zij een samenwerking probeerde te zoeken tussen de Burunezen op Ambon, Jakarta en Buru zelf, om de mensen op Buru te kunnen helpen. In 1992 ging Solisa met haar ouders en zusje naar de Molukken.

Hoe was het om daar te zijn en uw eigen roots te verkennen?"

"Dat was heel bijzonder. Met de broer van mijn vader ging ik de route lopen die hij samen met mijn vader en hun vader had afgelegd toen zij teruggingen naar Buru. Zo zijn we door een aantal dorpen gelopen. Omdat er niet zoveel veranderd was, kon hij bij elke plek verhaaltjes vertellen. Ook ben ik toen samen met mijn oom naar Buru afgereisd om een deel van mijn bruidsschat aan het dorp te geven. Ik mocht

niet bij het gesprek tussen mijn oom en de vertegenwoordigers van het dorp zijn. Daarom dacht ik: "Nou ja goed, dan ga ik maar even douchen". Dit leidde tot een vrij beschamende situatie. Zonder goed om mij heen te kijken ging ik mij wassen bij een van de oma's achter het huis, bij een berg waar water uit getapt werd. Meerdere vrouwen wasten zich daar. Ik deed mijn kleding uit en ineens zag ik alle ogen op mij gericht. Zij waren dit niet gewend, want zij wasten zich met hun kleding aan. Toen ik dat zag, dacht ik: "Wauw, sorry mensen!", maar toen was het al te laat."

Als wij Solisa vragen hoe zij haar vrije tijd besteedt omdat zij die hopelijk iets meer heeft nu zij met pensioen is, is het eerste wat zij antwoordt: "Dacht het niet!". Ook nu Solisa gepensioneerd is, zit ze namelijk niet stil: "Twee dagen in de week pas ik op de kleinkinderen van mijn zus. Daarnaast ben ik nog bezig om als redactielid een boek te maken over het vijftigjarige bestaan van de Molukse wijk in Bovensmilde. Om met de inhoud bezig te zijn en te sparren met anderen vind ik heel leuk. Verder ben ik natuurlijk bij bijeenkomsten, zoals begrafenissen van mensen die ik gekend heb. Dat zijn minder leuke dingen, maar die vind ik wel belangrijk. De overige uren – en dat zijn er best nog veel – besteed ik direct en indirect aan de RMS. Ik lees veel bronmateriaal, volg de socials, verdiep me in ontwikkelingen, brainstorm met anderen om te werken aan verbeteringen en professionalisering enz."

Onze STRIJD is met name opgericht om jongeren meer te betrekken bij de RMS-strijd. Daarom stellen wij Solisa de vraag wat zij en de regering doen om jongeren te betrekken bij de strijd.

"Speciaal voor de jongeren is Regina Parinussa aangesteld als stafid Jeugdzaken. Zij heeft de taak om een brugfunctie te vervullen tussen Molukse jongeren en de RMS-Regering en jongeren te betrekken bij de strijd. Wil je verzekerd zijn van een toekomst, dan heb je de jongeren nodig. Zij moeten het op een gegeven moment over kunnen nemen. Wel vind ik dat jongeren zelf ook meer een onderzoekshouding aan mogen nemen als zij nieuwsgierig zijn naar hun eigen roots. Doe onderzoek naar de strijd en wat je voor de strijd kunt betekenen. En als je het niet weet, vraag! Vraag de mensen om je heen, zoek op internet, volg onze sociale mediakanalen en woon activiteiten bij. Op die manier leer je en raak je geïnspireerd. De verwachting is dus dat het wel van beide kanten komt. Wij moeten proberen jongeren op een goede manier te betrekken bij de strijd en jongeren moeten open staan om te leren en bij te dragen. Hier ligt ook een belangrijke taak bij de ouders en het gezin, die de basis vormen van de interesses van kinderen."

Welke boodschap wil u de jongeren afsluitend meegeven?

"Kijk. Praat. Doe!"

Iets doen voor Maluku? Zo doet Kids4Maluku het!

Vaak zegt de RMS-regering: "Gebruik je talent, doe waar je goed in bent". Het klinkt logisch, maar als jongere krijg je niet meteen een beeld hoe je kunt helpen. Mijn talent bijvoorbeeld, was kickboksen, maar hoe kan ik dat nou gebruiken voor de Molukse zaak? Eén ding is duidelijk: geld en inzet zijn altijd nodig in de strijd.

Mijn naam is Ishmerai Makatita. Ik ben vijftien jaar en kom uit Zwolle. In 2013, op zesjarige leeftijd, heb ik met hulp van mijn ouders Kids4Maluku opgericht. Met mijn verhaal probeer ik een beeld te schetsen hoe mijn idee is uitgewerkt tot een jaarlijkse actie waarmee in totaal circa €10.000,- is ingezameld voor de RMS. Ik hoop door mijn verhaal te delen mensen op gang te helpen hun ideeën uit te werken.



Ontstaan van het idee

Het was 2013, in de week van 25 april. Ik was zes jaar oud en zat in groep 3 van de basisschool. We zouden naar de viering van de proclamatie van de RMS gaan in Apeldoorn. Mijn ouders wilden mij al op jonge leeftijd meegeven wat 25 april betekent voor Molukkers en wat de situatie op Maluku is. Het verhaal dat mijn ouders vertelden en de viering van de Hari Proklamasi RMS in Apeldoorn maakte veel indruk op mij en bleef in mijn hoofd hangen. Een paar weken later kwam ik thuis van school met een inschrijfformulier voor de avondvierdaagse. Er zat nog een formulier bij, voor een inzamelingsactie voor KiKa. Toen kwam ik op het idee om met de avondvierdaagse geld in te zamelen voor Maluku.

Ik schreef me in om met school aan de 5km mee te doen én ik ging geld inzamelen voor Maluku! Mijn ouders stuurden berichtjes naar de hele familie en naar alle vrienden en uiteindelijk had ik zo'n €200 ingezameld. Ik had in mijn eentje bijna net zoveel geld opgehaald als de school had opgehaald voor KiKa. Het was natuurlijk geen wedstrijd maar het gaf me een gevoel dat ik goed bezig was en dat meer

mensen het belangrijk vinden om iets aan de situatie op Maluku te doen.

Goed doel

Toen moesten we bedenken aan welke organisatie we het geld zouden doneren. Er zijn genoeg organisaties die mooie dingen doen op Maluku. Om de situatie op Maluku te verbeteren moet er iets aan de oorzaak gedaan worden. Dat is waar wij het geld voor wilden gebruiken.

De RMS-regering is een rechtmatige regering die strijdt voor de belangen van het Molukse volk. De RMS-Regering heeft in 2010 een staatsbezoek van Indonesië kunnen blokkeren en heeft laten zien een partij te zijn waar de Nederlandse staat niet zomaar omheen kan. Het is dus heel belangrijk dat de RMS-regering blijft bestaan en daarom hebben we gekozen het geld aan Fonds Perdjuangan RMS (FPRMS) te doneren.

Oprichting van Kids4Maluku

Dat was het dan, dachten we toen we het geld overgemaakt hadden. Een tijd later kregen we een bericht van de toenmalig Wakil Kepala Negara RMS (vicepresident) dhr. Sopacua. Hij was erg onder de indruk van mijn actie en nodigde mij samen met mijn ouders uit om kennis te maken. De kennismaking was leuk. We hadden het over hoe belangrijk het is dat Molukse kinderen het Molukse verhaal meekrijgen en hoe mooi het is dat ik op deze leeftijd al in actie kom voor Maluku. We hielden contact en voor de viering van de Hari Proklamasi RMS in 2014 kregen we een VIP-uitnodiging. Die dag, tijdens de afsluitende speech van Wakil Sopacua, werd ik op het grote podium gehaald en vertelde hij over mijn actie. Ik kreeg applaus van een volle zaal, zo'n 2000 mensen, kippenvelmoment was dat!



Die waardering was voor mij de reden om mijn actie te herhalen. Met het gesprek met Wakil in gedachten wilden we het nu anders gaan doen. We wilden meer geld inzamelen, ervoor zorgen dat meer Molukse kinderen bewust worden van de situatie op Maluku én dat ze bewust worden dat ze ook iets voor Maluku kunnen betekenen. Kortgezegd: samen met andere kinderen iets doen voor Maluku, Kids4Maluku. Mijn ouders en ik hebben een aantal punten bedacht waar we met Kids4Maluku aan willen voldoen:

1. Simpel en leuk houden
2. Het Molukse verhaal doorgeven
3. Saamhorigheid creëren en kinderen motiveren
4. Sponsors informeren

De avondvierdaagse wordt elk jaar in de periode mei t/m juli gehouden door heel Nederland. Veel scholen doen mee. De kinderen die meedoen met Kids4Maluku lopen de avondvierdaagse in hun eigen woonplaats met hun eigen school. Mijn ouders en ik zorgen voor de Kids4Maluku sponsorlijsten met uitleg en instructies en eventueel T-shirts. Door de uitleg op de sponsorlijsten wordt het Molukse verhaal doorgegeven aan de kinderen die meedoen, hun sponsors, juffen en meesters van school, klasgenootjes en ouders. Om het leuk te houden zorgen we ervoor dat de kids aan het einde van de avondvierdaagse beloond worden. Sponsors houden we op de hoogte door middel van een nieuwsbrief. Zo kan iedereen zien hoe de kinderen het doen en wat de tussenstand is van het ingezamelde bedrag. Met deze opzet voldoen we aan vier bovenstaande punten.

Groei van Kids4Maluku

Als eerste kreeg ik hulp van mijn neefje. Wij waren toen beiden zeven jaar oud. Hij ging in Hoogkerk voor Kids4Maluku lopen, ik in Zwolle. Samen haalden we ongeveer €500 op en dat doneerden we weer aan FPRMS. Via FPRMS kregen we op 25 april een standje om Kids4Maluku te promoten en mochten we met alle kinderen op het podium staan en onze eigen presentatie geven. Zo kregen we meer bekendheid. De presentatie was altijd wel spannend, maar het grote applaus en de medailles uit handen van president Wattilete bleven zorgen voor kippenvel. Dat zorgt ervoor

dat kinderen mee willen blijven doen. Er kwamen kinderen bij uit Amsterdam, Alphen aan de Rijn, Apeldoorn, Assen, Bovensmilde, Breda, Deventer, Vught en Zwolle en elk jaar zamelden we duizenden euro's in.

Door het voortbestaan van Kids4Maluku kregen we ook ander soort support. We mochten een presentatie geven bij de theatervoorstelling van Tala Mena Siwa. We kwamen in contact met DISXT en kregen de website kids4maluku.nl. We werden op social media gepromoot en zelfs door het kickboksen gingen enkele trainers Kids4Maluku supporten. Dit zorgde allemaal voor groei en meer geld. Hierdoor konden we nu ook wat donaties doen aan andere organisaties die zich inzetten voor Maluku.



Hoe nu verder

Corona heeft er helaas voor gezorgd dat de activiteiten stopten. Nu de coronamaatregelen voorbij zijn hebben we met een aantal kinderen wel aan de avondvierdaagse van Apeldoorn en het Cruyff Legacy 14K evenement meegedaan. We hebben het bewust onder de radar gehouden. Het was vooral om te kijken hoe we de dingen voorzichtig weer kunnen oppakken.

Dit is hoe Kids4Maluku al jaren werkt. Hopelijk heb ik je hiermee op ideeën kunnen brengen of kunnen motiveren om jouw plannen uit te voeren. Ik wens je heel veel succes als jij ook iets wilt op zetten voor Maluku!

Ishmerai

Heb jij suggesties of vragen voor Kids4Maluku, of wil je meedoen? Stuur een mail naar info@kids4maluku.com of stuur een berichtje via Instagram: @kids4maluku.

Schrijf je in!

Vond je dit magazine leuk en interessant om te lezen en zou je Onze STRIJD graag om de maand in jouw mailbox willen ontvangen? Schrijf je dan nu in! Je kunt je inschrijven door de QR-code hiernaast te scannen met de camera van je smartphone of door naar de volgende website te gaan: bit.ly/onze-strijd.



INSPIREER MOLUKSE JONGEREN DOOR JOUW INITIATIEF OF VERHAAL TE DELEN IN Onze STRIJD!

Heb jij een initiatief georganiseerd en wil je deze graag aankondigen of wil je hierop terugblikken? Dat kan in Onze STRIJD! Stuur een e-mail naar onze-strijd@hotmail.com met informatie en uitleg over jouw initiatief. Laat hierbij ook even je telefoonnummer achter zodat we contact met je op kunnen nemen.

IETS GEMIST IN DEZE EDITIE VAN Onze STRIJD? LET US KNOW!

Ben je nieuwsgierig en wil je graag meer weten over een bepaald onderwerp? Laat het ons weten! Wie weet komt dat onderwerp in de volgende editie van Onze STRIJD aan bod. Je kunt ons mailen via onze-strijd@hotmail.com.

JOIN THE SQUAD!

Kan jij goed stukken schrijven, interviewen, foto's maken of iets anders waarmee je ons kunt helpen bij het samenstellen en uitbrengen van dit magazine? Neem dan contact op via onze-strijd@hotmail.com. Wellicht kunnen we iets voor elkaar betekenen.

WORD DONATEUR EN DRAAG JOUW STEENTJE BIJ!

Ga voor meer informatie naar www.republikmalukuselatan.nl/donateur-worden.

TOT DE VOLGENDE!

